

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROSE
NOIR

The title 'ROSE NOIR' is rendered in a large, black, serif font. The letter 'O' in 'ROSE' is replaced by a quill pen nib. The letter 'O' in 'NOIR' is replaced by a decorative, swirling floral or scrollwork design. Below the title is a simple line drawing of an open book.

IONELA RALUCA BARBU

Libris
EDITORIAL

Brașov 2019

CUPRINS

Prefață ◊ 5

Capitolul 1 ◊ 9

Capitolul 2 ◊ 19

Capitolul 3 ◊ 49

Capitolul 4 ◊ 71

Capitolul 5 ◊ 87

Capitolul 6 ◊ 113

Capitolul 7 ◊ 143

Capitolul 8 ◊ 163

Capitolul 9 ◊ 195

PREFAȚĂ

Încerc să găsesc cuvinte despre mine, despre ceea ce fac și mai ales despre ceea ce sunt. Mi-a plăcut dintotdeauna să compun, să scriu, să țin pixul în mână, chiar dacă efectiv nu am nimic de făcut cu el exact în momentele acelea. Îmi vin și-acum în minte imagini din cartea de română din școala primară, imagini din care trebuia să ne inspirăm ca să compunem povești. Îmi pare tare rău de faptul că nu-mi mai aduc aminte ce compuneam. Știu clar c-am fost foarte fericită când mama mea mi-a spus c-am fost lăudată de învățătoarea de-atunci pentru compunerile frumoase.

Încerc totuși să-mi compun povești, să rescriu trasee, să trăiesc gândurile, acțiunile și faptele din lumea pe care o creez. Iubesc ceea ce fac, iubesc faptul că dețin puterea de a crea asta, de a evada din lumea reală în „second life”.

Îmi este atât de clar faptul că singura mea poveste scrisă este una specială pentru mine, dar poate nesemnificativă pentru mulți alții. Îmi este atât de clar c-aș îmbunătăți-o iar și iar, ori de câte ori aș citi-o, că odată cu creșterea mea mentală, povestea mea inițială ar trebui rescrisă. Dar nu, știu că ATÂT am putut atunci, pentru că ATUNCI asta eram, acolo eram, acolo scriam și, mai ales, acolo simțeam... aia simțeam. Sunt foarte fericită că pot face asta, c-aș rescrie tot ce scriam acum 3 ani și poate c-aș rescrie peste 3 ani ce-aș scrie azi.

Numele meu este Barbu Ionela Raluca, am 29 de ani și scriu de când mă știu, hmm... am și-acum caietul jerpelit și trecut de vreme în care am scris prima mea poveste (neterminată) de dragoste...

Momentan, am început să lucrez la continuarea poveștii mele de suflet, „Rose Nort”, o poveste cu de toate. Îmi place să scriu SF, îmi place să fie altceva față de ceea ce suntem noi, de ceea ce trăim zilnic sau de ceea ce vedem zilnic pe lângă noi sau pe lângă ai noștri.

Rose pășește cu pași repezi într-o lume pe care nici nu și-o imaginează în momentul în care decide să rămână în interiorul universității unde are de gând să-și petreacă următorii 4 ani. Noaptea care va urma are să-i schimbe viața pentru totdeauna.

După ce Rose află că cei doi copii ai rectorului Earl, Luke și Alisha, sunt tocmai cei mai buni prieteni ai ei, cei care au fost adoptați pe când ea era doar o copilă abandonată într-un orfelinat, aceasta este nerăbdătoare să-și trăiască fiecare clipă alături de ei și, implicit, de tot ceea ce presupune asta, dar, cu cât trece mai mult timp, cu atât își dă seama de anumite schimbări care i se întâmplă.

Rose, împreună cu Connor și Molly, cei doi colegi ai ei, continuă să afle secretele pe care le ascunde trecutul universității, Rose făcând parte din acest trecut, indirect.

Când Rose începe să descopere părți despre ceea ce se petrece cu ea, îi povestește colegului ei, Ryan, ceea ce avea să i se întâmple, dar acesta nu o ascultă, așa că din momentul în care

premoniția fetei se adevărește, Ryan nu mai poate fi printre prietenii ei. Pricipalul ei dușman fiind tocmai cel care se dovedește a fi unchiul ei, cel care dorește să se răzbune pe Earl pentru o întâmplare din trecut în care Eve, nepoata acestuia, s-a îndrăgostit de actualul rector și a decis să renunțe la magia pe care acesta o practica, pentru a i se alătura iubitului ei.

Tillyan decide să-și facă propria echipă împotriva lui Earl, incluzându-i pe Ryan și pe Rose, doar că ea nu este de acord cu acest lucru, și asta îl face pe Tillyan să se întoarcă împotriva ei și împotriva tuturor.

Rose este bulversată de modul în care viața i s-a schimbat, dar iubirea pe care i-o poartă lui Luke, și mai ales faptul că, în sfârșit, are parte de familia pe care atât de mult și-a dorit-o, o determină să facă cele mai înțelepte alegeri...

Rose pornește în aventura vieții ei, în care își va descoperi calitățile extraordinare și își va găsi căminul și familia pe care nu le-a avut niciodată.

CAPITOLUL I

Am ajuns. În sfârșit. Locurile mi se par atât de frumoase și totuși atât de străine. Nu-mi vine să cred că voi trăi visul vieții mele. Sau poate că nu? Rose, ești sigură? Ar trebui să nu mai fiu atât de pesimistă. Sau poate că viața m-a învățat să fiu așa... pesimistă. De unde atâta optimism?

Viața mea nu a fost prea roz; fiind crescută într-un orfelinat, unele vise pe care le aveam sau viziuni asupra vieții erau, pentru un copil abandonat, mult mai dificil și de atins, și de înțeles.

Devenind adultă, am tot încercat să-mi fac prieteni, în ciuda faptului că îi căutam pe cei pe care îi pierdusem în urmă cu câțiva ani buni, Luke și Alisha, doi frați care aveau grijă de mine și care i-au învățat pe alții să mă respecte.

Fiind mai mică, aveam nevoie de asta, hmm... nu că acum n-aș avea nevoie. De-ar fi Luke lângă

mine tot timpul, n-aș mai avea probleme de genul asta. Dar mă obișnuisem deja cu ideea că exista o șansă la nu știu câte milioane să-i întâlnesc, mai ales că plecasem din orașul nostru natal.

Regulile foarte stricte de la orfelinat nu ne dădeau avânt, nouă, fetelor, să ieșim cu băieți după vârsta de 18 ani, dar pentru mine oricum asta nici nu conta, inima și sufletul meu aparțineau altcuiva, eu încă mă gândeam la Luke, hmm, mai ales că nu aveam nimic din femeia fatală, vaporeasă, capabilă să înnebunească orice bărbat, viața mă învățase că lucrurile acestea nu contează și nu atârnă bine deloc în balanță dacă te folosești de ele așa cum nu ar trebui.

Și uite-mă acum, stând singură în parc, ascultând tot în jurul meu, orice foșnet, orice cântec. Păsările cântă într-adevăr un cântec destul de greu pentru talia lor și destul de rapid pentru a-l putea înțelege. Ceea ce vor să însemne toate aceste lucruri... totul la viața asta îmi place, în special muzica, dansul și teatrul.

Mă gândesc... Să mă grăbesc spre audiție, sau n-am nicio șansă? Astăzi se dă admiterea la Universitatea de Teatru și Dans din Surrey. Hmm,

am așteptat atât să plec și să-mi îndeplinesc visul, chiar dacă știam că odată cu plecarea mea, celălalt vis nu avea să se mai împlinească.

Îmi fac curaj, altfel nu am cum. Hai, Rose, hai. You can do it. Îmi strâng părul în coadă mai bine, îmi pun căștile ipod-ului în urechi și pornesc spre audiție.

Problema numărul 1: cum ajung la universitate?
Problema numărul 2: ce se va alege de viața mea, căutându-i pe Luke și pe Alisha?

În drumul meu, ajung la o terasă: hmm, interesant nume, „Terasa de pe colț”, foarte sugestiv. Tocmai ce-am văzut o fată care m-ar putea îndruma către universitate.

Mmm, nu, nu știe...

Îmi încerc norocul la barman. El ar trebui să știe majoritatea locurilor de pe aici, cu siguranță.

Afară deja începe să se înnoreze, lucru care-mi displace. Vântul e total neprietenos și frunzele copacilor, pe care până mai adineauri le admiram în dansul lor lent, acum sunt total în afara ritmului.

Nu se poate...

Fug spre terasă, traversez strada, auzind și-un vag claxon de avertizare. Ar trebui să fiu mai atentă.

Mă duc direct la barman, hotărâtă să aflu în sfârșit locația universității care-mi va schimba viața.

Mă așez pe scaunul din fața barului și nu-mi vine să-mi cred urechilor. Râsul ăsta.... E atât de familiar. Îmi vin în minte imagini rapide din momentul în care Luke și Alisha au fost adoptați. I-am căutat atât de mult până să mi se spună asta. Prin tot orfelinatul... Totul a fost atât de rapid și toată treaba a fost făcută într-un mare secret, până în ziua adopției.

Un tunet mă trezește din amintiri. Mă cam sperie, dar n-am ce să fac... fie ce-o fi, eu merg și pe furtună să-mi îndeplinesc visul.

— Dorești ceva?, mă întreabă barmanul.

Băiat chipeș, blond, cu ochii luminoși, căprui. Și cald...

— Eu... Pur și simplu aș vrea să văd de unde-am auzit râsul acela, mă întorc, dar cei doi se urcă într-o mașină, în grabă. Doamne...

Mai-mai să cad dându-mă jos de pe scaun și fugind spre mașina care gonește în trombă. Hei, e legal?

Ce șanse ar putea fi? Poate că îi confund. Au trecut atâția ani. S-au maturizat... la fel și eu.

Mă întorc spre barman, cel cu informațiile,

poate o știe și p-asta.

— Ăăă, îi cunoști cumva pe cei doi care au stat la masa aceea?, îl întreb eu arătând spre masa de unde a venit râsul minunat.

— Luke?

O, vai, coincidență, noroc, șansă...

Mă uit spre masă dându-mi seama că și alți Luke mai sunt în lumea asta, dar sper că acesta este cel pe care îl cunosc și îl iubesc. Mă întorc spre barman plină de speranță și cu inima cât un purice:

— Sper să nu fie vreo coincidență, și... Alisha, nu-i așa?

Te rog, te rog...

— Mda, răspunde el mirat de atitudinea mea.

Nu-mi vine să cred, inima îmi bate cu putere și sângele îmi pompează prin vene la viteză maximă.

Zâmbesc, râd, mai bine zis.

Mă întorc spre băiatul barman, tipul blond, urcându-mă pe scaun:

— Știi cumva cum pot să-i gădesc?

Se uită la mine tot atât de mirat.

— Desigur. Ei sunt șefii mei.

Poftim? Luke și Alisha au o afacere a lor? Hmm, ce fel de viață diferit de cel pe care l-am

avut eu trebuie să fi avut...

Rămân perplexă. Întreb, arătând cu degetul spre masa unde au stat:

— Ei??

Barmanul încuviințează din cap.

Mă uit spre ieșire un pic încruntată și îmi dau seama că am trecut pe lângă mașina lor, pe lângă ei. Mă întorc cu privirea spre barman.

— Și cum îi pot găsi?

— Păi... nu știu unde au plecat acum. Dar mai revino pe aici și ai să-i găsești. Nu pot da informații despre ei.

— Ok. Mulțumesc oricum. Apropo, eu sunt Rose. Te rog, le poți spune că am fost aici?

— Bruce, spune el strângându-mi mâna și aprobând din cap.

Mă ridic și plec. Ajung aproape de ieșire și îmi amintesc scopul cu care am intrat inițial pe terasă. Of, întoarce-te.

— Ăăă... ai putea să-mi mai spui, te rog, cum ajung la Universitatea de Teatru și Dans?

Normal, barmanul se uită iarăși mirat la mine, ridicându-și sprâncenele.

— A... ok.

— Poți adăuga și asta la informația pentru Luke și Alisha, te rog.

Zâmbește, și-i zâmbesc și eu.

Universitatea este o clădire foarte mare, veche, în stil baroc. Campusul este pustiu, ceea ce mă descurajează un pic, dar totuși voi intra. Afară se înnorează mai rău și începe să picure mult mai tare, așa că mai bine mă grăbesc, să ajung măcar la intrare. Ridic mâinile ca și cum aș vrea să mă apăr de ploaie și fug.

Odată ajunsă înăuntru universității, frumusețea locului mă lovește în față. E mult mai rece decât m-am așteptat înăuntru, dar totuși e bine că nu voi rămâne în ploaie.

Totul este modern, contemporan, dar cu mirosul unei clădiri vechi, ca mirosul pe care îl ador în muzee. Trag aer în piept și intru în secretariat, unde la birou se află o doamnă, îmbrăcată într-o ținută elegantă care îi avantajează silueta zveltă.

— Bună ziua.

— Bună ziua., îmi răspunde ea amabilă.

— Numele meu este Rose Nort și am venit pentru probă..., nu apuc să termin, deja citesc pe fața secretarei că nu mă va lăsa să fac asta, așa că iau eu inițiativa și mă opresc.

— Da, da, mi-am dat seama. Nu se vor mai ține azi probele. Poți reveni mâine.

Se ridică de pe scaun și se duce către un sertar,

pe care îl deschide și scoate un dosar din carton.

— Nu se țin azi?, întreb de parcă nu am înțeles, mai mult ca să asimilez eu răspunsul.

— Nu. Mâine..., repetă ea.

Din biroul rectorului se aude un strigăt, vag, nu înțeleg ce anume, dar se pare că doamna secretară l-a înțeles perfect. Ia dosarul pe care tocmai îl scosese și se apleacă în semn de scuze în fața mea, după care bate la ușă și intră fără să aștepte răspuns.

Tocmai când voiam să ies din universitate, văd ce mă așteaptă afară. Totul întunecat de nori negri de furtună. Furtună mare. Exact ce-mi lipsea. Eu, vânătorița de furtuni. De la coada vânătorilor, pe ultimul loc.

Se aude un tunet. Dar unde-a fost fulgerul?, îmi spun ironic.

Fac un pas înapoi, din ploaia dezlănțuită, acum toarnă cu găleata, picăturile fiind atât de mari și atât de puternice, încât la atingerea lor cu pământul iese fum. Fulgerul, uite-l. Acum aștept tunetul. Nu întârzie.

Mi se pare atât de diferită ploaia asta... Oare pentru că sunt străină într-un loc străin? O fi din cauza asta? Sau nu...

— Era prea frumos ca să fie adevărat, nu?, spun de parcă ar trebui să mă audă cineva. Dacă ar fi fost doar ploaie, atunci era perfect, dar nu. Nu se putea să fie perfect.

Fac un pas să plec, luându-mi inima în dinți. Fulgeră iar. Mă dau la loc de unde-am plecat. Ce aștept???... Mă întorc în clădire și încep să mă plimb pe holuri, intru prin sălile de clasă, prin amfiteatre. Totul e așa de frumos, și, Doamne, ador mirosul ăsta.

Ajung într-o sală mare. Cu scaunele aranjate rânduri-rânduri, pe diferite nivele. E sala de teatru.

Pe scenă— niște amplificatoare cu câteva cd-uri pe ele. Pregătiți pentru audiții.

Mă duc repede, coborând scările, și urcându-le pe cele ale scenei.

Ajung în fața amplificatoarelor și mă uit peste colecția de cd-uri, pe furiș.

Wow, Madonna. Hmm, presimt c-o să-mi placă prea mult universitatea asta. Probez cd-ul și începe să cânte melodia Madonnei „The power of goodbye”.

V-am avut atât de aproape, îmi spun.

Melodia îmi transmite o stare de euforie suficientă încât să simt cum mă eliberez de orice

temere, de orice gând. Încep să dansez în mijlocul scenei, pe ritmul muzicii, un dans contemporan, eliberându-mi fiecare por, dansând mișcările mele cele mai bune.

Când se termină melodia, mă întind pe scenă parcă predându-mă euforiei. Mă ridic după câteva secunde de tăcere și ies din sala de teatru.

Afară tot plouă, sau cel puțin tot se aud tunetele și holurile încă sunt luminate de fulgere.

Mă duc spre secretariat și constat că ușa este încuiată. O mai încerc o dată, dar fără rezultatul dorit. Mă cuprinde panica, parcă e și mai frig acum, așa că mă duc fuga spre sala de teatru, acolo m-am simțit mai bine. Mă așez pe un scaun și mă las purtată de somn. Sunt obosită...